

N:o 25.

Af Herr **Wallenius**: *Om förändrad lydelse af § 14 i gällande förordning angående försäljning af bränvin.*

Jag anhåller vördsamt, att Riksdagen för sin del ville besluta, att Kongl. Maj:ts nådiga förordning, angående villkoren för försäljning af bränvin och andra brända eller destillerade spirituösa drycker, af den 18 September 1874, må få följande förändrade lydelse:

§ 14. Vill någon väcka fråga, att annan utskänkning än den, som kan gästgifveri tillkomma, må i socken å landet idkas, göre derom framställning hos kommunalnämndens ordförande inom första hälften af Mars det år, då försäljningen skall börjas. Kommunalnämnden skall innan slutet af samma månad deröfver afgifva yttrande och deri, om bifall till utskänkningen för högst tre år tillstyrkes, utsätta den trakt, hvarinom det må ske, hvarefter yttrandet öfverlemnas till ordföranden i kommunalstämman. Denne inhemte innan April månads utgång, på kommunalstämma, som blifvit två söndagar å rad pålyst, socknemännens utlåtande i ämnet, *derrid två tredjedelar af de afgifna rösterna skola vara för bifall, i fall kommunalstämman skall anses hafva medgifvit nämnda försäljning.* Varder framställningen af kommunalstämma ogillad, förfalle frågan. Har åter bifall tillstyrkts, sände, inom tre veckor från det kommunalstämma blifvit hållen, ordföranden kommunalstämmo-protokollet och kommunalnämndens yttrande jemte eget utlåtande i ämnet till Vår Befallningshafvande in.

Den stora vinst, som bränvinsförsäljare skörda, gör att de, med alla till buds stående medel, söka att på landet uppsätta krogar, derigenom utbredande superiet i en förfärande grad, och med detsamma gifva vårt land till spillo för sedeslöshet, lättja, fattigdom och brott, hvilka på sista tiden tilltagit i en förfärande grad. Menniskovännen förer en förtvivlad strid mot detta onda, men blifver ofta slagen, hvarefter krogar uppsättas, och friden, arbetsamheten, sällheten och välnägan fly från de hem, som ligga i gran-

skapet. Det finnes många ädla människor i vårt land, som genom otroliga ansträngningar lyckats utbreda sedlighet, flit och välmåga ibland sina arbetare, men som sedermera blifvit beröfvade frukterna häraf på ett grymt sätt af bränvinssäljare, som kanske uppslå sin förderfliga rörelse intill deras hem, utan att de kunna förhindra det. Jag kan icke finna annat, än att hvarje rättänkande människa skall på det högsta ogilla detta, och har jag derföre velat gifva dem, som bekämpa superiet, en röstöfvervigt vid votering inom kommunen om bränvinsförsäljning, hvarjemte jag ansett rättvist och billigt, att endast kommunalstämman och icke kommunalnämnden eger rätt att hos Konungens Befallningshafvande anhålla om bränvinsförsäljning.

Jag vågar hoppas på framgång åt mitt förslag, då denna förändring icke afser någon förhöjning i bränvinsskatten, som alltid möter ett så starkt motstånd hos Riksdagen, att det icke kan öfvervinnas, utan endast är afsedd att stärka deras makt, som på landet vilja bekämpa superiet samt sålunda gifva dem tillfälle att skydda hem och hård samt de sina från de förskräckliga följder, som krogarne föra med sig.

Om remiss till vederbörligt Utskott af denna min motion anhåller jag.

Stockholm den 29 Januari 1876.

A. Th. Wallenius.

N:o 26.

Af Herr **Wallenberg**: *Om aflåtande af underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om framläggande af förslag till sådan ändring af konkurslagen, att beslut om konkursbos utredning medelst s. k. administration må kunna fattas.*

Enligt bestämmelserna i §§ 95, 99 och 104 af gällande konkurslag kan borgenär emot sitt bestridande blifva tvungen att för sin i konkurs bevakade fordran åtnöja sig med af gäldenären erbjudet ackord, derest beslut